

som det her kommer an paa, er, at Tjeneren af et Skib kan staa paa sit Dæk med Tillid til Baabnet og til det Underlag for Baabnet, han har til sin Raadighed. Er først Tilliden borte, og tror man, at Tjeneren er saa overmaade overlegen alene paa Grund af sit Materiel, saa virker — selv om det kun er en Tje — denne Følelse meget nedtrykkende og uheldigt paa Kampens Fjerselse. Det er vist nok, at dersom den høitagtede Minister ikke faar de 400,000 Rd. bevilget, saa vil Bygningen af dette Pandserfisk, hvortil han oprindelig har forlangt en overordentlig ringe Sum, kun skride meget langsomt frem; men jeg siger: Sellere gaa et Saneffed ad den rigtige Vej end anskaffe Noget, om hvilket man maa sige, at det aldrig uden et Supplement af det, som man ikke anskaffer, kunde gjøre den Nytte, man forlanger af det. Jeg skal ikke udtale mig videre med Hensyn til de politiske Grunde, men skal kun sige, at det gjorde mig ondt at høre den ærede Ordfører udtale, at man under et Ministerium, som man havde mere Tillid til, muligens vilde bevilge Belpøbet; thi det forekommer mig dog, at vi her bevæge os paa et Gebet, hvor vi nok kunne mødes med ethvert Ministerium. I det Dieblis, vi have klaret vor Tanke med Hensyn til, hvad der er det Rette, burde Personerne her mindst af alle Steder faae nogen Indslydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse. Det er naturligvis kun under den Forudsaetning, at Vædringsforslaget under Nr. 65 bliver forkastet, at jeg har tilladt mig at stille mit Underædringsforslag til Vædringsforslaget under Nr. 44. Den ærede Ordfører bemærkede, at det saae saa uslyblygt ud. Det er nu slet ikke min Hensigt at se mere uslyblygt ud, end jeg virkelig er, og hvis den ærede Ordfører havde givet mig Tid til at motivere mit Vædringsforslag, tror jeg heller ikke, han vilde have fundet det. Sagen er nemlig den, at dersom man vil give Ministeren Muligheden i Hænde for at kunne begynde Pandserfisket, og dog vil lade ham have frie Hænder, hvis han efter nærmere Overveielse s. Ex. skulde komme til det Resultat, at det var heldigere at udsætte Paabegyndelsen deraf i nogen Tid — hvad der efter den ærede Ministers Udtalelse ikke synes at være Tilfældet —, mente jeg, at det vilde være rigtigt, at 1 Million forandredes til 2½ Million. Derved skulde da kun siges, at Ministeren har Demyndigelse til at begynde at bygge et Pandserfisk og en Kanonbaad eller Torpedobaad, de to Slags Skibe, hvorfor vi hovedsagelig have Brug; der er Raang til begge Dels til Sikkring for vore Jarvande, og til Understøttelse for vore Spørtter. Jeg skal, efter at den ærede Minister har udtalt sig, stemme for Vædringsforslaget under Nr. 65, og da den ærede Minister ikke lægger nogen videre Bægt paa denne Frihed i sine Bevægelser, som jeg ansaa det for ønskeligt at give ham, stemme imod Forslaget under Nr. 44, idet jeg mener, at det under disse Forhold vil være hel-

digst at lade Sagen beholde den Form, den havde i det oprindelige Forslag.

Ansvar: Jeg begjærede Ordet i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse om det Behagelige, der for Medlemmerne kunde være i at stille sig paa et eksklusivt militært Standpunkt. Det ærede Medlem, som nylig talte, har taget til Gjemmele herimod, og jeg skal forsaavidt lade dette falde, men jeg maa dog gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han gjør os Uret; naar han tror, at vi stille os paa et eksklusivt militært Standpunkt. Dersom vi stillede os paa et saadant Standpunkt, saa kunne vi slet ikke gaae ind paa denne successive Anskaffelse, saa maatte vi forbre, at der paa een Gang skete en Anskaffelse af hele det Materiel, som vi maatte ansæ for at være nødvendigt. Dette vilde være et eksklusivt militært Standpunkt, men det staa vi ikke paa, og det have de militære Medlemmer, som nu have Del i Forhandlingerne i denne Sal, og som have haft Del i de Forhandlinger, der tidligere have været førte her desangaaende, aldrig staaet paa. Den ærede Ordfører bemærkede i sin yderligere Argumentation, at, naar man kom til en bedre Anvisning af Midlerne og til en Statterreform, der paa en billigere Maade fordelte Udelsene mellem Borgerne, saa vilde man maaske kunne være mere beredvillig til at give de her omhandlede Bevillinger. (P. Nielsen: Ja, det er rimeligt!). Ja, det er rimeligt, siger den ærede Ordfører (Berg: Nei, det var min Sidemand, der sagde det.), men jeg skal sige til den ærede Ordfører, at det er en fra hans Side ofte gjentaget men aldeles ubevist Paastand, den om den uretfærdige Statterfordeling. Det er et Ord, som man saa let kan hentaste, men det trænger til et bedre Bevis end det, som der hidtil er givet derfor (A. Nielsen: Hartkornsskatterne!). Hartkornsskatterne! Ja, der have vi det ærede Medlems Røphest, som han aldrig kan komme ned af, idet han vil have os til at tro, at Hartkornsskatterne ere Skatter. Her er jo imidlertid slet ikke Tale om Hartkornsskatter, thi ved den ulige Fordeling af Skattebyrden er der jo kun Tale om de indirekte Skatter, og med Hensyn dertil er det, at man fremsætter den Paastand, at de fortrinsvis hvile paa de Rmaa, paa de Fattige. De kunne for en enkelt Artikels Bedkommende maaske forholdsvis hvile noget haardere paa denne Klasse end paa de bedre Stillede i Samfundet, men saa er der tilvisse ogsaa mangfoldige andre Artikler i den indirekte Beskatning, hvortil de Fattige ikke yde en eneste Skilling, og førend man faar en ganske anden Undersøgelse af dette Spørgsmaal, gaar det ikke an den ene Dag efter den anden at blive ved at tale om denne Uretfærdighed; thi denne Tale høres langt udenfor denne Sal, og den vækker Tanke og Forestillinger, som man ikke skulde hjælpe til at støtte, i alt Fald ikke, førend man havde godtgjort, at det var